

Когато вече дѣцата захванѣтъ да четѣтъ свободно *спѣка една* книга и когато добръ изучатъ *звуковѣтъ* на буквитѣ което трябва да бѣде подиръ четири мѣсеца, ако учительтъ добросъвѣстно си изпълня длъжността, чакъ тогава трябва да имъ обясни учительтъ какъ е общепріето да наричѣтъ буквитѣ: а, б, в, г, д, е, ж, и пр. Дето ще са рече, че ний трябва да свършвами съ това съ което сме захващали до сега.

Като научѣтъ дѣцата въ първиятъ урокъ три или най-много четире букви, учительтъ трябва да забѣлѣзва какви сѣ способноститъ на дѣцата и като види, че тѣзи букви сѣ научени въ малко време и добръ затвърдени въ паметѣта на ученицитѣ: тогава учительтъ трябва да прибавява при сѣки единъ новъ урокъ по двѣ даже и по три букви, както е изложено въ това „Руководство.“ Ако ли забележи, че способнитѣ на ученицитѣ му сѣ слаби и неразвити и ученіето отива полечка, тогава той трябва да прибавя при сѣки новъ урокъ по една нова буква или най много по двѣ; въ противенъ случай, дѣцата могатъ да ся забъркѣтъ и тогази неможе да има успѣхъ: едни букви ще научѣтъ, а други ще забравѣтъ. (*)

Още нѣколко думи и свършвами. Помнѣте Господа учители, че сѣки урокъ са захваща ето какъ: учительтъ зема една буква, туря я на чер-

---

(*) Глѣдай въ конецътъ „Притурка“ № 2. Въ тѣзи притурка азбуката е раздѣлена на 14-тъ и на 19-тъ урока. Учительтъ можи по своето благоусмотрѣніе да приеме което ще распредѣленіе на азбуката, или както е въ пригурката, или както е въ рѣководството.